ע: אלו דברים פרק ששי פסחים

עין משפט נר מצוה

לא א מיי׳ פ״ד מהל׳ קרבן פסח הלכה י:
לב ב מיי׳ פ״ח מהל׳ חגיגה הלכה ח:

רבינו חננאל

אלא בפסח שבא במרובה. פי׳ מעט בני אדם נמנו בפסח ההוא ואינן צריכין בשר אחר אלא די להם הפסח לבדו לשבוע סמנו דליכא חגיגה. ודחינן וכי כהנים קטומי אינהו. כלומר ראו בדרך מראה הקוסמים החוזים בכוכבים כי הפסח של זו השנה במרובה הוא כא ואין עמו חגיגה לפיכך לא טהרו הקופין שלהן. אלא כגון שבא הפסח בטומאה שאין עמו חגיגה. ואקשינן וכי כהנים קטומי נינהו דהוה ידעי דישראל זו השנה רובן טמאין והפסח בא בטומאה ואין עמו חגיגה. ואמרינן כגון שהיה נשיא גוסס ב״ג ואם ימות יטמא לו רוב ישראל. סכין דחד ספק הוא, ספק מת נשיא היום או מחר ספק לא מת בספק אחד חייש ומטהר לסכין, דחייש דלמא לא מאית ובעינן סכין טהורה וליכא קופין דהיא הוה והואי ספיקא דאמרינן וספיקא אחרינא נמי, דלמא לא מאית נשיא ואתו הפסח במרובה ואין שם חגיגה לא חייש ולא מטהר ליה. ולא מתוקמא דמת נשיא ב״ד (ו)נטמאו הרוב ועבדו בטומאה, דאי אתי בטומאה (קופין) (סכין) למה ליה טהרה, אלא בפסח הבא בטהרה הוא. ת״ר יהודה בן דורתי פירש הוא ודורתי בנו בר, ודייק מדכתיב וזבחת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר צאן לפסח ובקר לחגיגת ט״ו מכאן לחגיגת ט״ו שדוחה שבת כשם שפסח דוחה שבת כך חגיגה דוחה שבת. אמר רב אשי האי טעמא דפרושים הוא כלומר מדרש פרושים הוא זה. אלא טעמיה דהאי קרא הכי הוא, וזבחת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר, ואם יותר מן הדמים שהפרשת לקנות בהן פסח. הביאהו דבר הבא מן הבקר וכ״ש מן הצאן, ומאי ניהו שלמים. ידבנן דפליני על יהודה בן דורתי דאמר אין חגיגת ט״ו דוחה שבת, דייקי בין דהחג שמונה ימים הוא דהא אתרבו יום טוב האחרון של חג מבחדש השביעי תחוגו אותו כאשר הוא מפורש בחגיגה פ״א. מצא החג שמונה, וקאמר וחכמא וחגיתם אותו חג לה׳ שבעת ימים מכאן לחגיגה שאינה דוחה שבת כתיב שבעה ולא שמונה ימעוטי שבת מחגיגה. קשי בה והלא אי מקלעי ים טוב הראשון של חג בשבת יבוא גם יום טוב האחרון שבת, ואינך חוגג אלא ששה ימים כלבד. פריק שבעה חוגגין איתא בדוב שנים, ואי מקלעי במיעוט שנים כי האי גונא יו״ט הראשון שבת הלא משכחת ימי חגיגה אלא ששה, למיעוט לא חיישינן. אבל שמונה לעולם לא תמצא ולא משכחת המניא יומי בלא שבת. אמר ר׳ אלעזר שלמים ששחטן מערב יום טוב אין יוצא בהן משום חגיגה. דאי אפילו בט״ו היה. שוחטן לא היה יוצא בהן ידי חובתו.

מאי טעמא דבן דורתאי דכתיב וזבחת פסח וכו׳. רש״י פי׳ דבחגיגת י״ד מיירי *ולפי׳ ל״ל דלבן תימא אע״ג דאית ליה היקשא אחרינא לעיל חגיגת י״ד לא דחיא שבת אע״ג דלכל מילי אקשיה חגיגה לפסח דאפילו לשחיטת עצם מדקאמר רב אשי בסמוך ואגן טעמא דפרושין ניקו ויפרוש ואי כן תימא נמי ס״ל דדחי׳ שבת לא הוה מתמה כולי האי וטעמא כדילפינן בסמוך מוחגותם אותו וגו׳ דלא דחיא שבת אע״ג דקרבן ציבור היא ה״נ לבן תימא ואע״ג דקרא וחגותם אותו בחגיגת ט״ו כתיב סברא הוא להשוות החגיגות יחד ולהכי איצטריך לבן דורתאי למילף מוחבחת פסח שהוקשו לענין זביחה ואפי׳ בשבת לאפוקי שלא נקיש החגיגות יחד ולא מצי למילף מהיקשא דבן תימא כדפי׳ וקשה דלעיל קאמר רב אשי דאי לאו מוכה היא מיתי בשבת משמע דלבן תימא ולתנא דלקמן דאית להו חגיגת ארבעה עשר דאורייתא דחיא שבת א״כ מאי קמתמה רב אשי ואגן טעמא דפרושין ניקו ויפרוש ועוד מיקשי לההוא דאמר כהוליאו לו (יומא נ.) נקוט האי כללא כידך כל שזמנו קבוע דוחה את השבת ואת הטומאה ואפי׳ ליחיד הא איכא חגיגת י״ד דקבוע לה זמן ולא דחיא לכך נראה לר״י עיקר דהכא איירי בחגיגת ט״ו כדמוכח דמייתי קרא דוחגותם אותו ואמי שפיר דלא כיל בהוליאו לו אלא דבר שקבוע לו זמן יום אחד ולא יותר אבל חגיגת ט״ו לא חשיב כל כך זמן קבוע כיון שיש לה תשלומין כל שבעה ומ״מ פריך שפיר הא ולאי קרבן ציבור הוא דאף חגיגת חמשה עשר חשיבה זמנה קבוע כדאמרינן בפרק כ׳ דבילה (דף כ:) אמר להן כ״ה אף זו קבוע לה זמן דתנן עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו ואין להקשות א״כ אמאי הוצרך בן דורתאי לפרוש ולהתרחק כדי שיהיה בדרך רחוקה ויפטור הלא היה יכול להביא חגיגתו כל שבעה כדילפינן בסמוך אומר ר״י דלמא יהודה בן דורתאי ס״ל מדאיתקש חגיגת חמשה עשר לפסח *שמע מינה אין לה תשלומין והא דמוקי בן דורתאי קרא דוחבחת פסח בחגיגת חמשה עשר ולא בחגיגת י״ד משום דסבר דחגיגת י״ד לאו דאורייתא: **הא** ודאי קרבן ציבור **הוא.** נקוט קרבן ציבור משום דאיכא מצה דאלי בהכי כפ׳ יש קרבנות (תמורה יד.) דתנן יש בקרבנות ציבור שאין ביחיד שקרבנות ציבור דוחין את השבת ואת הטומאה ומיהו בפרק הוליאו לו (יומא נ.) אמרי׳ כל שזמנו קבוע דוחה את השבת וטומאה אפילו ביחיד וק״ק דהכא קרו ליה קרבן ציבור משום דאתי בכיטופיא וכן ביומא נ[אבל בחגיגה] (דף ו.) קרי ליה קרבן יחיד: **הא** ודאי קרבן ציבור. תימה לרשב״ם מה בכך אם הוא קרבן ציבור והא פסח ותמיד ושעירי ר״ח ועומר ושתי הלחם לכולהו מצרכינן קראי בכילד עולין (לקמן עז.) שידחו שבת וא״כ הכא מנא לן ואור״י דחגיגה (ג) בכלל שאר קרבנות מועדות *דהאי קרא דוחגותם כתיב בסוף פרשת פיגולים: **שלמים** ששחטן מערב יו״ט וכו׳. נראה לר״י דאפי׳ הקדישם מתחלה ושחטן לשם חגיגת ט״ו אינו דאי לשם שלמים דעלמא אין יוצא משום חגיגה אפי׳ שחטן בי״ט דכל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לכך נראה דהקדישן ושחטן לשם חגיגה דהואיל והוי דבר שבחובה ואינו בא אלא מן החולין שצריך להקדישם לשם כך סברא הוא שישחטו נמי בשעה הראויה לחגיגה וראויה לדבר מדאמר לעיל שבעה שמונה הוו אלא מכאן לחגיגה וכו׳ ואי יכול לשחטה מערב י״ט אחרי שמונה הוו הקשה ריב״ם והא אי קרא דוחבחת שלמים לא כתיב גבי שמחת י״ט אלא גבי הר עיבל והיכי יליף מינה י״ט וי״ל דאיכא למימר דבכל ענין קאמר קרא דבעינן זביחה בשעת שמחה: לרבות

במרובה. בחבורה מועטת שהפסח מרובה להן ולא יציאו חגיגה: **מנא ידעי.** הכהנים בשלשה עשר שתהא חבורתו מועטת הרי כל שעה בחין ונמנין עליו אנשים מעלמא וקוניס להן בו חלק מן הכהנים עד שעת שחיטה הלכך לא קיס (א) ליה שתהא חבורה מועטת ומטהיל לקופין שמא יציאו חגיגה ויצטרכו לשכירת עצמות: **שבא בטומאה.** שרוב ציבור טמאין ותנן [פט:] בזמן שבא בטומאה אין מביאין עמו חגיגה וזה המולאה טהור ואע״פ שאף הטהורים עושין בטומאה עם הציבור מטבילה לשבר בה עצמות חגיגת חמשה עשר שאינה באה בטומאה: **מנא ידעי.** הכהנים בשלשה עשר כשמטבילין שיהיה רוב ציבור טמאין: **דמים נגיש.** ומצוה לכל ישראל להתעסק בו: **אי נימא בשלשה עשר.** כשהיו מטהרין כליהם: **סכין למה ליה לאטבוליה.** למריה הרי היא עתיד ליטמא וזה המולאה אם טהור הוא למה מחזיקה בטהורה ושוחט בה שלמי חגיגתו כי״ט: **אלא דמים בארבעה עשר.** וכשהטבילו כליהם בי״ג הלריכין לארבעה עשר לא היו יודעין שיבוא בטומאה א״כ גם את הקופין הטבילו לשכירת העצמות דחגיגת ארבע׳ עשר: **ומאי שנא סכין.** דאמרי׳ אטבלה מרה מאתמול ומאי שנא קופין דלא אמרי׳ אטבלה מרה מאתמול: **לא לריכא דגשיא גוסס בשלשה עשר** ולא גרסינן **ומת בארבעה עשר.** דמה לי מת ומה לי לא מת: **סכין דחד ספיקא.** הוא דאיכא למימר שמא ימות הנשיא ויעשו פסח בטומאה משום הך ספיקא לא אימנע מלאטבולה ואטבלה דחייס שמא לא ימות ויעשה פסח בטהרה: **אבל קופין דתרי ספיקי.** אית ליה מבלבי ליה מתורת עבילה שמא ימות ולא יציאו חגיגות לא בארבעה עשר ולא בחמשה עשר או אפי׳ לא ימות שמא אי לא אצטרך לחגיגת ארבעה עשר שתהא חבורתו מועטת ויבא פסח במרובה ואי משום חגיגת חג חמשה עשר עדיין יש שהות להטבילה כי״ד הלכך לא אטבלה מרה בשלשה עשר: **כן דורבאי פירש.** מן החכמים ונבדל מהם מפני שהיו אומרים אין חגיגת ארבעה עשר דוחה שבת: **ויש לו כדרוש.** רחוק מירושלים שלא לעלות לרגל ויתחייב בפסח ובחגיגה דקסבר חגיגה מוכה ואפי׳ במרובה: **ואגן טעמא דפרושים וכו׳.** וכי לכך הוצרכנו לדרוש המקראות אחר טעמי המבדילים מן החכמים: **מוחר הפסח.** בין שהפרים פסחו ואכל ונתכפר באחר ואח״כ נמצא זה בין שהפרים מעות לפסחו ואכלה קדושת פסח על כולן והחלו טלאים ועתודות מן המעות: **שקרב שלמים.** במועד או לאחר הרגל: **לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר.** היינו שלמים שבאיברין לבא מבל צאן ומבל בקר זכר ונקבה: **אמאי לא דחיא שבת.** ואפילו חגיגת חמשה עשר הא ודאי קרבן ציבור הוא דהא אתי בכיטופיא כי פסח חזמן קבוע לה: **וחגותם אותו.** כחג הסוכות כתיב דתשלומין דידיה כל שמונה הלכך שמונה הוי אלא לאו שמע מינה אין לך חגיגה שדוחה שבת הלכך לא משכחת שמונה לעולם: **כגון שחל י״ט הראשון של חג להיות בשבת.** דמטי נמי שמיני עצרת בשבת דאין בחג אלא שבה: **אבין אבלא.** קובר את כניו היה: **לימא כי האי מילתא.** שאילה שאינה הוגגת: בשעת שמחה: לרבות

מנא דאלי בהכי כפ׳ יש קרבנות (תמורה יד.) דתנן יש בקרבנות ציבור שאין ביחיד שקרבנות ציבור דוחין את השבת ואת הטומאה ומיהו בפרק הוליאו לו (יומא נ.) אמרי׳ כל שזמנו קבוע דוחה את השבת וטומאה אפילו ביחיד וק״ק דהכא קרו ליה קרבן ציבור משום דאתי בכיטופיא וכן ביומא נ[אבל בחגיגה] (דף ו.) קרי ליה קרבן יחיד: **הא** ודאי קרבן ציבור. תימה לרשב״ם מה בכך אם הוא קרבן ציבור והא פסח ותמיד ושעירי ר״ח ועומר ושתי הלחם לכולהו מצרכינן קראי בכילד עולין (לקמן עז.) שידחו שבת וא״כ הכא מנא לן ואור״י דחגיגה (ג) בכלל שאר קרבנות מועדות *דהאי קרא דוחגותם כתיב בסוף פרשת פיגולים: **שלמים** ששחטן מערב יו״ט וכו׳. נראה לר״י דאפי׳ הקדישם מתחלה ושחטן לשם חגיגת ט״ו אינו דאי לשם שלמים דעלמא אין יוצא משום חגיגה אפי׳ שחטן בי״ט דכל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לכך נראה דהקדישן ושחטן לשם חגיגה דהואיל והוי דבר שבחובה ואינו בא אלא מן החולין שצריך להקדישם לשם כך סברא הוא שישחטו נמי בשעה הראויה לחגיגה וראויה לדבר מדאמר לעיל שבעה שמונה הוו אלא מכאן לחגיגה וכו׳ ואי יכול לשחטה מערב י״ט אחרי שמונה הוו הקשה ריב״ם והא אי קרא דוחבחת שלמים לא כתיב גבי שמחת י״ט אלא גבי הר עיבל והיכי יליף מינה י״ט וי״ל דאיכא למימר דבכל ענין קאמר קרא דבעינן זביחה בשעת שמחה: לרבות

במרובה מנא ידעי ואלא שבא בטומאה סוף סוף מנא ידעי דמית דמית נשיא דמית נשיא אימת אילימא דמית בשלשה עשר סכין למה לי דמטבליה ואלא דמית בארבעה עשר מאי שנא סכין דמטביל ומאי שנא קופין דלא מטביל לה לא צריכא דנשיא גוסס בשלשה עשר סכין דחד ספיקא מטביל לה קופין דתרי ספיקי לא מטביל לה תניא יהודה בן דורתאי פירש הוא ודורתאי בנו והלך וישב לו בדרום אמר אם יבוא אליהו ויאמר להם לישראל מפני מה לא חגגתם חגיגה בשבת מה הן אומרים לו תמהני על שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון שהן חכמים גדולים ודרשנין גדולים ולא אמרו להן לישראל חגיגה דוחה את השבת אמר רב מ״ט דבן דורתאי דכתיב וזבחת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח אלא מן הכבשים ומן העזים אלא צאן זה פסח בקר זו חגיגה ואמר רחמנא וזבחת פסח א״ר אשי ואגן טעמא דפרושים ניקו ונפרוש אלא קרא לכדרב נחמן הוא דאתא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מניין למותר הפסח שקרב שלמים שנא׳ וזבחת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר וכי פסח מן הבקר בא והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העזים אלא מותר הפסח יהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר ורבנן מ״ט לא דחי שבת הא ודאי קרבן ציבור הוא א״ר אילעא משום רבי יהודה בן ספרא אמר קרא וחגותם אותו חג לה׳ שבעת ימים בשנה שבעה שמונה הוו אלא מכאן לחגיגה שאינה דוחה את השבת כי אתא רבין אמר אמרתי לפני רבותי פעמים שאי אתה מוצא אלא ששה כגון שחל י״ט הראשון של חג בשבת אמר אביי אבין תכלא לימא כי הא מילתא שמנה לא משכחת לה כלל שבעה איתא ברוב שנים אמר עולא אמר רבי אלעזר שלמים ששחטן מערב י״ט אינו יוצא בהן לא משום שמחה ולא משום חגיגה משום שמחה דכתיב וזבחת ושמחת בעינן זביחה בשעת

מאי טעמא דבן דורתאי דכתיב וזבחת פסח וכו׳. רש״י פי׳ דבחגיגת י״ד מיירי *ולפי׳ ל״ל דלבן תימא אע״ג דאית ליה היקשא אחרינא לעיל חגיגת י״ד לא דחיא שבת אע״ג דלכל מילי אקשיה חגיגה לפסח דאפילו לשחיטת עצם מדקאמר רב אשי בסמוך ואגן טעמא דפרושין ניקו ויפרוש ואי כן תימא נמי ס״ל דדחי׳ שבת לא הוה מתמה כולי האי וטעמא כדילפינן בסמוך מוחגותם אותו וגו׳ דלא דחיא שבת אע״ג דקרבן ציבור היא ה״נ לבן תימא ואע״ג דקרא וחגותם אותו בחגיגת ט״ו כתיב סברא הוא להשוות החגיגות יחד ולהכי איצטריך לבן דורתאי למילף מוחבחת פסח שהוקשו לענין זביחה ואפי׳ בשבת לאפוקי שלא נקיש החגיגות יחד ולא מצי למילף מהיקשא דבן תימא כדפי׳ וקשה דלעיל קאמר רב אשי דאי לאו מוכה היא מיתי בשבת משמע דלבן תימא ולתנא דלקמן דאית להו חגיגת ארבעה עשר דאורייתא דחיא שבת א״כ מאי קמתמה רב אשי ואגן טעמא דפרושין ניקו ויפרוש ועוד מיקשי לההוא דאמר כהוליאו לו (יומא נ.) נקוט האי כללא כידך כל שזמנו קבוע דוחה את השבת ואת הטומאה ואפי׳ ליחיד הא איכא חגיגת י״ד דקבוע לה זמן ולא דחיא לכך נראה לר״י עיקר דהכא איירי בחגיגת ט״ו כדמוכח דמייתי קרא דוחגותם אותו ואמי שפיר דלא כיל בהוליאו לו אלא דבר שקבוע לו זמן יום אחד ולא יותר אבל חגיגת ט״ו לא חשיב כל כך זמן קבוע כיון שיש לה תשלומין כל שבעה ומ״מ פריך שפיר הא ולאי קרבן ציבור הוא דאף חגיגת חמשה עשר חשיבה זמנה קבוע כדאמרינן בפרק כ׳ דבילה (דף כ:) אמר להן כ״ה אף זו קבוע לה זמן דתנן עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו ואין להקשות א״כ אמאי הוצרך בן דורתאי לפרוש ולהתרחק כדי שיהיה בדרך רחוקה ויפטור הלא היה יכול להביא חגיגתו כל שבעה כדילפינן בסמוך אומר ר״י דלמא יהודה בן דורתאי ס״ל מדאיתקש חגיגת חמשה עשר לפסח *שמע מינה אין לה תשלומין והא דמוקי בן דורתאי קרא דוחבחת פסח בחגיגת חמשה עשר ולא בחגיגת י״ד משום דסבר דחגיגת י״ד לאו דאורייתא: **הא** ודאי קרבן ציבור **הוא.** נקוט קרבן ציבור משום דאיכא

במרובה. בחבורה מועטת שהפסח מרובה להן ולא יציאו חגיגה: **מנא ידעי.** הכהנים בשלשה עשר שתהא חבורתו מועטת הרי כל שעה בחין ונמנין עליו אנשים מעלמא וקוניס להן בו חלק מן הכהנים עד שעת שחיטה הלכך לא קיס (א) ליה שתהא חבורה מועטת ומטהיל לקופין שמא יציאו חגיגה ויצטרכו לשכירת עצמות: **שבא בטומאה.** שרוב ציבור טמאין ותנן [פט:] בזמן שבא בטומאה אין מביאין עמו חגיגה וזה המולאה טהור ואע״פ שאף הטהורים עושין בטומאה עם הציבור מטבילה לשבר בה עצמות חגיגת חמשה עשר שאינה באה בטומאה: **מנא ידעי.** הכהנים בשלשה עשר כשמטבילין שיהיה רוב ציבור טמאין: **דמים נגיש.** ומצוה לכל ישראל להתעסק בו: **אי נימא בשלשה עשר.** כשהיו מטהרין כליהם: **סכין למה ליה לאטבוליה.** למריה הרי היא עתיד ליטמא וזה המולאה אם טהור הוא למה מחזיקה בטהורה ושוחט בה שלמי חגיגתו כי״ט: **אלא דמים בארבעה עשר.** וכשהטבילו כליהם בי״ג הלריכין לארבעה עשר לא היו יודעין שיבוא בטומאה א״כ גם את הקופין הטבילו לשכירת העצמות דחגיגת ארבע׳ עשר: **ומאי שנא סכין.** דאמרי׳ אטבלה מרה מאתמול ומאי שנא קופין דלא אמרי׳ אטבלה מרה מאתמול: **לא לריכא דגשיא גוסס בשלשה עשר** ולא גרסינן **ומת בארבעה עשר.** דמה לי מת ומה לי לא מת: **סכין דחד ספיקא.** הוא דאיכא למימר שמא ימות הנשיא ויעשו פסח בטומאה משום הך ספיקא לא אימנע מלאטבולה ואטבלה דחייס שמא לא ימות ויעשה פסח בטהרה: **אבל קופין דתרי ספיקי.** אית ליה מבלבי ליה מתורת עבילה שמא ימות ולא יציאו חגיגות לא בארבעה עשר ולא בחמשה עשר או אפי׳ לא ימות שמא אי לא אצטרך לחגיגת ארבעה עשר שתהא חבורתו מועטת ויבא פסח במרובה ואי משום חגיגת חג חמשה עשר עדיין יש שהות להטבילה כי״ד הלכך לא אטבלה מרה בשלשה עשר: **כן דורבאי פירש.** מן החכמים ונבדל מהם מפני שהיו אומרים אין חגיגת ארבעה עשר דוחה שבת: **ויש לו כדרוש.** רחוק מירושלים שלא לעלות לרגל ויתחייב בפסח ובחגיגה דקסבר חגיגה מוכה ואפי׳ במרובה: **ואגן טעמא דפרושים וכו׳.** וכי לכך הוצרכנו לדרוש המקראות אחר טעמי המבדילים מן החכמים: **מוחר הפסח.** בין שהפרים פסחו ואכל ונתכפר באחר ואח״כ נמצא זה בין שהפרים מעות לפסחו ואכלה קדושת פסח על כולן והחלו טלאים ועתודות מן המעות: **שקרב שלמים.** במועד או לאחר הרגל: **לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר.** היינו שלמים שבאיברין לבא מבל צאן ומבל בקר זכר ונקבה: **אמאי לא דחיא שבת.** ואפילו חגיגת חמשה עשר הא ודאי קרבן ציבור הוא דהא אתי בכיטופיא כי פסח חזמן קבוע לה: **וחגותם אותו.** כחג הסוכות כתיב דתשלומין דידיה כל שמונה הלכך שמונה הוי אלא לאו שמע מינה אין לך חגיגה שדוחה שבת הלכך לא משכחת שמונה לעולם: **כגון שחל י״ט הראשון של חג להיות בשבת.** דמטי נמי שמיני עצרת בשבת דאין בחג אלא שבה: **אבין אבלא.** קובר את כניו היה: **לימא כי האי מילתא.** שאילה שאינה הוגגת: בשעת שמחה: לרבות

לא א מיי׳ פ״ד מהל׳ קרבן פסח הלכה י:
לב ב מיי׳ פ״ח מהל׳ חגיגה הלכה ח:

מסורת הש״ס

(א) זבחים ד׳ [ז]: ע. מנחות דף פג.: (ב) חולין קי. [ע״ש], (ג) [דף נח. רש״י].

תורה אור השלם

1. וְזָבַחְתָּ פֶסַח לַיְ״ אֱלֹהֶיךָ צֹאן וָבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְ״ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם: דברים טז ב
2. וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ חַג לַיְ״ שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תָּחֹגּוּ אֹתוֹ:
ויקרא כג מא
3. וְזָבַחְתָּ שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שָּׁם וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי יְ״ אֱלֹהֶיךָ: דברים כז ז

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה מנא ידעי וכו׳ לא קיס להו שתהא: (ב) תוס׳ ד״ה הא ולאי וכו׳ ותוי״ט דחגיגה הוי כנלנ:

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה מאי טעמא דבן דורתאי צ״ל דלבן״ת. עיין לעיל נט ע״ב תוס׳ ד״ה כי״ד ולקמן קיד ע״ב תוד״ה אחד זכר לפסח: **בא״ד** ש״ם אין לה תשלומין. עי׳ חגיגה ר׳ ע״ב תוס׳ ד״ה יש בשמחה: תוס׳ ד״ה הא ודאי וכו׳ דהאי קרא דוחבחת. עיין טורי אבן מגילה ה ע״א ד״ה וחגיגה:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com